

Oogverblindende Duisternis

Oogverblindende Duisternis

Jarne Berentsen

Schrijver: Jarne Berentsen
Coverontwerp: Jarne Berentsen en Rob Rutgers
ISBN: 9789402141993
© Jarne Berentsen, 2015

Proloog

Door wat hij had gedaan, kon ik tijdelijk weer in de schaduwen leven.

Zijn keuze gaf mij de kans mijn werk in rust door te zetten, zijn opoffering gaf mij de vrijheid te doen wat ik moest doen.

Misschien was mijn leven voorspoedig zoals het was, maar het was niet waar ik echt voor leefde. Voor mij had mijn leven nog maar één doel en hoe graag ik het ook wilde, dat doel kon ik niet volbrengen in de kringen waarin ik me begaf.

Ik had mijn studie op moeten geven, al was ik toch nooit van plan die ooit af te maken. Ik sprak alleen over mijn aspiraties in het openbaar om mijn daadwerkelijke gevoelens te verhullen.

Ik gebruikte alles om me heen om mijn daadwerkelijke doel te verhullen.

Mijn naam is Destery Austin Rafaël Elijah Payne en dit is het begin van een nieuw hoofdstuk in mijn leven.

Hoofdstuk 1

Wat er op die dag gebeurde, was eigenlijk niet uit te leggen in enkele zinnen; het was bijzonder complex en ikzelf had al moeite het te begrijpen, terwijl ik er zelf bij was.

Het kwam erop neer dat Dylan mijn plaats had ingenomen op het moment dat hij dat niet had moeten doen. Hij stierf in mijn plaats, in de wetenschap dat, zolang ik niet op haar pad kwam, mijn moeder mij nooit meer zou zoeken.

De dood was bijzonder definitief en onbegrijpelijk. Er was geen levende ziel die met zekerheid kon zeggen wat er na dit leven was. De meesten volgden het idee dat hun door de samenleving voorgeschoteld werd, terwijl anderen hun eigen speculaties de wereld in brachten.

Nog niet lang geleden had ik gelezen dat een persoon op het moment van sterven een kleine fractie van het gewicht verliest en dat die fractie misschien wel de 'ziel' of de 'geest' van de persoon zou zijn. Voor sommigen leverde dat het bewijs dat er na dit leven

meer was. Wat er was, bleef echter in het midden en als er al theorieën waren, bleven het theorieën.

Het was juist dat onbegrijpelijke dat me aantrok. Vanaf het moment dat ik me minder goed in mijn vel voelde, kwam de drang om te ontdekken wat er zou gebeuren als iemand zou sterven.

In het begin hoopte ik dat er een soort postbode uit het hiernamaals zou kunnen komen om me brieven van mijn vader te geven, waarin hij beschreef hoe hij het ervaarde. Het maakte me eigenlijk niet uit op welke manier, maar ik wilde dat ik bericht kreeg van mijn vader uit de wereld na de onze. Van niemand anders zou ik de woorden geloven.

Op den duur gaf ik de hoop op bericht op, maar de vraag bleef in mijn hoofd hangen en ik kon niet leven zonder een definitief antwoord. Ik begon te geloven dat de enige manier om aan een antwoord te komen mijn laatste keus was: om aan een antwoord te komen, moest mijn leven beëindigd worden.

Zodra dat idee eenmalig in mijn hoofd had gespeeld, kon ik het niet meer onderdrukken. Binnen enkele dagen voelde ik me steeds slechter, al viel daar nog mee te leven. Het waren de destructieve gedachten die me onder de duim hadden.

Wat ik ook deed, bij wie ik ook was, op elk moment was ik bezig met de dood en hoe ik het bij mezelf kon toepassen.

Binnen enkele weken kon ik nauwelijks meer leven met mezelf, ook al had ik een soort van hulp in de kliniek gekregen. Ik moest weten wat het betekende definitief dood te zijn.

In de wereld der levenden waren er slechts weinig dingen zo definitief als de dood. Velen gebruikte het woord te pas en te onpas, terwijl ze tijdelijke situaties beschreven. Ze kozen definitief voor een studie, een baan of een huis, maar slechts enkelen bleven daadwerkelijk bij hun definitieve keuze en meestal waren dat degenen die het niet definitief durfden te noemen.

Slechts enkelen zagen in dat alleen dingen als de dood dusdanig definitief waren, dat ze dat label ook verdienden en dat was één van de redenen dat ik de dood een bijzonder onderwerp was.

Stiekem hoopte ik dat er niets was. Ik hoopte dat er alleen maar rust was, echte rust. Voor sommigen zou dat misschien betekenen dat ze zich onder mensen zouden begeven, terwijl anderen juist dan geen rust konden vinden, omdat ze het gevoel hadden altijd aan bepaalde verwachtingen te moeten voldoen.

In mijn geval betekende echte rust dat ik slechts één persoon constant in de buurt had, terwijl vier anderen soms langs zouden komen.

Hoofdstuk 2

Zwervend door de stad vroeg ik me af wat de gebeurtenissen betekenden, maar ik kon er geen touw aan vast knopen.

Ik snapte Dylans beweegredenen niet, hij had moeten accepteren dat ik degene was die zou moeten sterven. In plaats daarvan zette hij gebeurtenissen in beweging waar hij nooit weet van zou hebben.

Het idee een definitieve uitweg te gebruiken speelde al langer in mijn hoofd en ik had het tot dan toe weten te onderdrukken, maar op het moment dat er een pistool tegen mijn hoofd stond, was ik niet sterk genoeg.

Het enige wat ik op dat moment kon bedenken was een manier waarop ik iedereen in mijn omgeving kon redden. Dylan viel voor haar moordlust te behoeden, maar Jason zou nooit veilig zijn, zeker niet nu.

Hij was getuige van de moord, hij zag Dylan sterven, maar Dylan had het slim gespeeld. In de weken voor die dag had hij zijn best gedaan zoveel mogelijk op mij te lijken en hoewel ik het nooit

goed zou hebben gekeurd, wierp het zijn vruchten af. Een goede illusie was geboren, hij kon gewoon mijn plaats innemen.

Er was echter een groot nadeel van dit plan; het feit dat Jason getuige was.

Ook hij zou geloven dat ik was gestorven en ik wilde niet denken aan wat voor ravage dat in zijn hoofd op zou leveren. Dit keer waren de gedachten echter sterker dan ikzelf.

Hij zou het niet kunnen verdragen, niet alleen omdat we een relatie hadden, maar omdat hij zou denken dat dit een alternatieve vorm van suïcide zou zijn. Er was een grote kans dat die gedachte hem ertoe zou zetten hetzelfde te doen.

Dat idee deed mijn laatste sprankje hoop de das om.

Zonder dat ik me er bewust van was, was ik naar de viaduct net buiten de stad gelopen. De pijn in mijn been had me er niet van weerhouden de afstand af te leggen, net als elk ander gevoel in mijn lichaam.

In mijn hoofd schreeuwde nog een klein stemmetje, maar hij was te ver weg en er was te veel chaos om het te kunnen verstaan.

De oorverdovende stilte riep me, harder dan ooit tevoren en ik was vastberaden ernaar te luisteren.

Ik had ook geen keus, ik was de controle over mijn lichaam verloren. Elke beweging die ik maakte was onbedoeld, al vocht ik niet om de macht weer terug te krijgen.

Het idee dat Jason dacht dat ik dood was, legde te veel druk op mijn schouders om mee te leven, zeker als hij daardoor uit het leven zou zijn gestapt.

De weg onder de viaduct was verlaten. Het moest jaren geleden gerenoveerd worden, al was er het geld niet voor. Het asfalt was inmiddels bedekt met een dunne laag vegetatie, de natuur deed een poging terug te nemen wat ooit van haar was.

Het groene wegdek werkte voor velen kalmerend, maar voor mij gaf het des te meer reden over de rand te klimmen.

Ik legde mijn linkerhand op de railing en haalde eenmalig diep adem, voordat ik mijn andere hand erop legde en mijn voeten op de dwarsbalken zette.

Zonder een tweede ademtocht klom ik over de railing.

Met mijn handen gespreid en mijn voeten op de onderste balk keek ik uit over de weg.

Ik dacht niet meer na, de oorverdovende stilte riep me dusdanig sterk dat ik er geen gedachte meer door kon krijgen.

Niets deed er nog meer toe, alles wat zou gebeuren lag buiten mijn kunnen. Ik moest niet eens de illusie hebben dat ik ook nog maar iets kon veranderen. Ik was te naïef te geloven dat de wereld daadwerkelijk beter kon worden.

Op het moment dat het moeilijk werd, was het voor mij onmogelijk goede beslissingen te maken en meestal betekende dat dat ik dingen ging doen waar ik spijt van zou krijgen.

Nu had ik geen gevoel van spijt. Dit was voor mij de enige logische oplossing en omdat logica voor mij sterker was dan gedachten, liet ik los.

Terwijl ik voorover viel, sloot ik mijn ogen en aanvaarde ik mijn lot, tot een spontane ruk aan mijn arm mijn ogen opende.

Hoofdstuk 3

Wie me ook had vastgegrepen, hij of zij had geen intentie de eer ervoor op te eisen. Op het moment zelf had die persoon er waarschijnlijk ook niet veel aan, ik was werkelijk furieus dat het weer niet was gelukt.

Tot drie keer toe was ik bereid te sterven en tot drie keer toe stond er iemand in de weg en hoewel hun bedoelingen goed waren, liet het me alleen maar slechter voelen.

Dit keer werd ik achtergelaten in het bosje langs de weg en ook al was ik slechts enkele tientallen meters van de viaduct verwijderd, wist ik zeker dat een nieuwe poging niets uit zou halen. Ik mocht blij zijn dat ik nu in het bos lag en niet in het ziekenhuis, een tweede poging op dezelfde plek in een dergelijke korte tijd zou er alleen maar voor zorgen dat ik waarschijnlijk weer in een kliniek zou komen en na mijn vorige ervaring had ik niet heel veel zin in nog een opname.

Zolang ik echter nog geen controle had over mijn lichaam en gedachten, was de kans groot dat ik nog een poging zou doen.

Voorlopig kon ik alleen mijn lichaam tegenhouden op te staan.

In mijn hoofd werd de stem in de verte steeds duidelijker, al was hij alsnog niet te verstaan. Ik herkende de stem wel, het was de stem die ik het liefst hoorde en altijd zou willen horen, al was ik ervan overtuigd dat niemand ooit meer die stem zou horen.

De rest van mijn gedachten bleef in de chaotische staat die ik bijna de hele dag al had gezien. Toch was er iets aparts aan de chaos.

Normaal vlogen mijn gedachten bijna letterlijk door elkaar heen, waardoor de ene gedachte onderbroken werd door de ander. Onder normale omstandigheden was dit gegeven precies wat me liet nadenken over verschillende zaken; ik kon verbanden leggen die op het eerste gezicht allesbehalve logisch waren, maar op den duur hun waarde hadden.

Nu onderbraken ze elkaar niet. Ik kreeg grip op de volledige bedoeling van mijn gedachten. Ze gaven me genoeg redenen om een angst voor mezelf, specifiek voor de daden die ik mezelf aan zou willen doen, op te bouwen.

Ik moest de chaos weer in oude vorm herstellen, wat betekende dat ik in mijn gedachten moest duiken. Alleen dan kon ik weer de teugels overnemen en baas worden over mijn eigen lichaam.

Ik was bang; de vorige keer dat ik in mijn gedachten moest duiken, ging alles van kwaad tot erger. Elke keer kwam er een moment dat zowel mijn gedachten als ik niet de macht hadden en dat was de zwaarste strijd.

In een constant trillend lichaam vochten die gedachten tegen mij en elke keer kon ik door middel van een list het stuur grijpen.

Zelf was ik geen bijzondere strateeg, zoals mijn schaakpotje met Jason al eens had geïllustreerd. Ik gebruikte listen die door bekendere strategen werden bedacht en toegepast. Ik had al meer dan eens gebruik gemaakt van de theorie achter het Paard van Troje en andere listen uit de Oudheid en elke keer werkten ze tot mijn verrassing.